

ZSOLTÁROK ÉRKEZÉSE

Írta: BODROG MIKLÓS

Átütő erejű igeként jöttek először a zsoltárok hozzám: gimnazistaként bújtam a bibliát, lestem a kinyilatkoztatást. Sodró, néha túlfűtött evangélicizációk és diák bibliáorák, megragadottság, bár itt-ott rajongó radikalizmussal, tizenhét éves koromtól aránylag gyakori laikus prédikátorkodás és rámenős térítő buzgalom, nemegyszer fölösleges feszültségekkel — húsz-egynéhány év kritikai távolából aránylag már könnyű visszatekinteni nyíregyházi diákságomra. Érdekes, hogy Dávidnak mennyire hasonló hittapasztalatai voltak! — álmélkodtam olykor. Tulajdonképpen a költészettel is csaknem frigyét kötöttem, de pietista szellemben kézfogóra sem igen kerülhetett sor. Kár. Pedig Margócsy József tanárom mellett sokkal többre lehetett volna alkalmam, mint amennyivel éltem.

A teológián — Sopronban, majd Budapesten — csak a harmadik évtől kezdem felszabadulni a kultúra és általában az esztétikum egészséges becsülésére. Őszöveltségi professzorom, Pály Miklós zsoltár-előadásai felébresztették csipkerózsika-álmát alvó érdeklődésemet, biztatásai ösztökéltek. Segédlelkész koromban számos ótestamentumi műfordításom jelent meg az *Evangelikus Életben*, más írásaim mellett, 1955/56-ban pedig belföldi ösztöndíjasként egy tanulmányi évet kizárólag azzal tölthettem, hogy teljes egészében lefordítottam a Zsoltárok könyvét. Weöres Sándor barátsága és kritikája sokat jelentett a budapesti években. (Sokfelé kápláncodtam, egy évig teológiai tanársegéd is voltam.)

A héber eredetihez minél közelebb állóan igyekeztem fordítani, poetikum és tartalom tekintetében egyaránt. Természetes volt számomra, hogy csakis az eredeti alapján dolgozhatok; persze sok fordítás segítségét vettem igénybe, a Sep-tuagintától Artur Weiserig. 1970-ben átdolgoztam munkámat: főként tömöríteni igyekeztem, nyesegetve a túl szabad, parafrázis-szerű, vagy modernkedő kísérleteket. Rím- vagy alliteráció-lehetőségeket nem kerültem el szándékosan, de nem is kerestem. Inkább akkor örültem, ha úgy éreztem, hogy sikerült valamit felszínre hoznom a hallatlanul tömör eredeti mélységéből és archaikus bájából.

Gyulai gyülekezeti lelkész vagyok különben, az elmúlt években Zürichben, illetve Lausanne-ban folytattam főként mélylélektani tanulmányokat, az Egyházak Világtanácsa ösztöndíjasaként. Évek óta fokozódó mértékben foglalkoztat, hogy milyen legyen a modern, hétköznapi számára is hiteles igehirdetés, s hogy ehhez és a lekipásztorkodáshoz milyen segítséget nyújthat a mélypszichológia.

Bodrog Miklós zsoltárfordításai

13.
A karmesternek.
Dávid zsoltára

Meddig, ugyan meddig feledsz el, Uram,
meddig rejted még orcádat előlem?
Meddig hányódjék kétségek közt lelkem
s eméssze bánat naponta szívemet;
meddig magasodik fölém ellenségem?

Nézz rám, felelj nekem, Jahve, Istenem,
világítsd meg szemem,
nehogy halálos álomba merüljek!
Azt ne mondhasa ellenségem: „Legyúrtem!”
Ne ujjonghassanak szorongatóim tántorodásomon!
De én hűségemben bízom,
örvendezik szívem szabadításodon.
Éneklek az Úrnak, mert jól tett velem.